

Проф.др Зоран Јеротијевић

Небојша Гијић*

УДК: 327.3:323.1

Примљено: 21.04.2012.

Прегледни научни чланак

НАЦИОНАЛИЗАМ И ИНТЕРНАЦИОНАЛИЗАМ У СРБА У СВЕТЛУ ГЕОПОЛИТИКЕ

Национализам као идејни тип представља синтетичку тежњу свих друштвених класа једног народа на основи етничког родбинства, заједничког језика, исте културе, исте прошлости и будућности. Национализам се показао као моћан инструмент аполитичке експлоатације. Модерни национализам настао је у 19. веку, у окриљу западне буржоазије, незадовољне својим тадашњим друштвеним положајем. Национализам је подстицао и ради разбијања тадашњих монархија и хришћанског система вредности. Пошио је национализам заснован на принципу „крв изнад пола“ (творевина аполитича), сасвим је логично да су управо такав национализам западне силе подстицале код Срба. Вечна надахнутост Срба да уркоси и да одолева лако се касније разбујала у пламен национализма почетком 90-их. Одрицање од сопствене нације и прихватање мондијализма води ка уништењу једног народа, идентитета појединаца и утварању у „Нови светски поредак“. Глобализација као идеја о јединственом свету, представља неоимперијалистички пројекат уређивања међународних односа у функцији снага „Нове светске поредак“, тј. нових носилаца светске моћи. Ови ширани, као и њихове слуге у Србији, целокупну српску историју приказују као неиреситан сукоб са здравим разумом, а српски народ неизлечиво оболео од мистоманије, национализма и територијалних претензија према суседним народима. Прихватањем интернационализма, Срби немају ниједну гаранцију да ће се зауставити тенденција расрбљавања, обезбожавања, уништавања и губитка територија. Срби за сада немају уопште политичку

* Факултет за образовање дипломираних правника и дипломираних економиста за руководеће кадрове, Нови Сад, Србија

визију, а држава само прима уједињава и сироводи програм ММФ-а, Свешке банке, Бриселске администрације и Хашког суда.

Кључне речи: национализам, интернационализам, глобализација, атлантиски, Срби, Запад.

Увод

Геополитика је скуп историјских интуиција читавих народа, које је немогуће дешифровати без познавања интегралне традиције. Реч је пре свега о учењима сакралне географије и историје, симболизму језика и писма, односно свему ономе што модерна наука назива колективно подсвесним. Дакле, приступ геополитици мора бити дубински или изнад актуелних догађаја и идеологија. Примера ради, „сакрална географија” као грана традиције, нуди један сасвим другачији доживљај простора у односу на „научну географију”. Наиме, она простору даје метафизичко одређење, за разлику од модерне географије за коју је простор материјална и физичка датост. Дакле, за сакралну географију, битан је квалитет простора који има „душу”, и који заједно са душом и духом народа који ту живи чини сасвим одређени „културно цивилизацијски тип”.

Национализам као идејни тип представља синтетичку тежњу свих друштвених класа једног народа на основи етничког родбинства, заједничког језика, исте културе, исте прошлости и будућности.¹ Чим се људи издвоје у групе, партије, класе, онда се између појединих група јавља бар нетолеранција, ако не и осећања супротности, зависти и мржње. То је посебно изражено у затворенијим људским групама. Подозрење и мржња према другим народима скоро по аутоматизму иницирају самољубље усмерено ка својој нацији и њено идеализовање. Национализам принципијелно афирмише еротски однос према нацији и негира етички однос.²

У ово време у којем живимо је очигледно лако губљење верског, националног и осталих елемената идентитета, и све је теже стварање идентитета код младих. У новом смо окружењу интернационализма на место ранијег марксистичког-неопаганског. Интернационализам је увек опште, а не универзално. Универзално је конкретно, јединствено и није потчињено броју. Глобализација као идеја о јединственом свету, представља неоимперијалистички

¹ Дворниковић Владимир 1995. *Борба идеја*, Београд, Терсит, стр. 131.

² Берђајев Николај 1999. *Судбина човека у савременом свету*, Београд, Логос, стр. 49.

пројекат уређивања међународних односа у функцији снага „Новог светског поретка“, тј. нових господара светске моћи. Као комплексан процес глобализација захвата различите сфере и има различите димензије: технолошку, економску, политичку, информацијску, културну. Њена негативност не лежи у научно-технолошком прогресу, већ у инструментализацији од стране монополских снага, и злоупотребава се у неоимперијалне циљеве.

1. Геополитичка улога национализма на нашим просторима

Национализам се показао као моћан инструмент атлантистичке геостратегије. Супротно, са становишта континенталне геополитике, национализам има изразито негативан предзнак. И поред уверавања да је реч о веома старом феномену, модерни национализам настао је у 19. веку, у окриљу западне буржоазије, незадовољне својим тадашњим друштвеним положајем. Национализам је подстицан и ради разбијања тадашњих монархија и хришћанског система вредности. Национализам не може а да се не сукоби са хришћанством, са хришћанским универзализмом.³ Религија и црква су за национализам искључиво национално-историјске категорије. Национализам не прихвата универзалну религијску истину, његова свест остаје на дохришћанском ступњу. Он је производ нове историје која је изгубила осећај јединства, и креће се у правцу партикуларизма.

Покрети попут „младе Италије“, „младе Немачке“ и касније „младе Босне“, били су ултранационалистички. Националисти су припремали све револуције у 18., 19. и 20. веку. Треба напоменути да су француски револуционари „јакобинци“ били велики националисти, као и руски револуционари из фебруара 1917. године, који су срушили Цара Николаја и несвесно омогућили бољшевицима долазак на власт.⁴

1.1. Злоупотреба национализма

Сваки народ кроз векове мења и свој физички лик, карактер и сама обележја културе. Ипак, у њему остаје нека матрица, која у свим матицама живота

³ Берђајев Николај 1999. *Судбина човека у савременом свету*, Београд, Логос, стр. 48.

⁴ Ђурђевић М. Ратибор 2004., *Агске прошлости*, Београд, Ихтус, стр.80.

и историјских токова тај народ држи као целину, једну социјалну индивидуу. Припадници једног народа имају психолошку и социјалну потребу да чувају своју колективну личност која је скуп знања и схватања о себи и другима (и према другима), као и бројних израза традицијске културе од којих су многи само технички сигнификантни (знаковити), иако не и етнички самосвојни. Нација је један од облика индивидуализације бића и има неоспорну и позитивну вредност. Култура увек има национални карактер и националне корене. Потребна да човек припада своме народу произилази из основних човекових потреба: потребе за идентитетом, за припадношћу, укоренењеношћу, оријентацијом. Са психолошке тачке гледишта стварање и одржавање идентитета личности није могуће замислити без утицаја, самим тим и ослањања на индивидуалну прошлост. Слично правило мора да важи и за један народ, тражећи да у његовој прошлости сазнамо шта се најпре збивало са његовом религијском, а затим и са националном историјом.

За разлику од патриотизма који представља природну љубав према отаџбини, национализам од сопствене нације прави идола, а притом мрзи и уништава друге народе.⁵ Лако се претвара у шовинизам и расизам. Национализам је феномен који је потпуно супротстављен геополитици, јер је главни садржај геополитике однос политичког и просторног, док се национализам заснива на односу политичког и емоционалног. Велики руски филозоф Леонтјев, с правом је крајем 19. века критиковао покрет панслависта, који су заступали тезу о „свесловенском национализму” који треба да предводи Русија, односно како би геополитичари рекли заступали су принцип „крви изнад тла”.⁶ Насупрот томе Леонтјев је заговарао принцип „тла изнад крви”, што је заправо „основни закон геополитике”.

Постоји још један познатији пример злоупотребе национализма, из периода Трећег рајха, који је немачка верзија принципа „крви изнад тла”. Данас је општепозната чињеница да је Хитлер био под снажним утицајем адмирала Канариса – агента атлантизма, који је најзаслужнији за напад нацистичке Немачке на Совјетски Савез и уништење пакта Рибентроп – Молотов из 1939. године, који је обезбеђивао мирну слику Европе, и био геополитички веома логичан избор две континенталне силе и два народа са традицијом, Немаца и Руса. Хитлеров напад

⁵ Јеротић Владета 1999. *Вера и нација*, Београд, Арс Либри, стр. 21.

⁶ Леонтјев Константин 1994., *Византизам и словенство*, Београд, Логос.

на Совјетски Савез, био је у геополитичком смислу катастрофалан избор, пре свега за Немачку али и за Совјетски Савез. Отуда и није чудо што данас већина озбиљних геополитичара констатује да су атлантисти једини прави победник Другог светског рата, док је Европа била истински губитник.

Европски национализми, у постхладноратовској епохи, имају такође изразито негативно значење. Наиме, већина њих, деценијама је вештачки подстицана ради стварања претпоставки за разбијање Варшавског пакта и велике континенталне државе Совјетског Савеза. Реч је о национализмима који имају изразито антируски карактер, и који су некадашње „совјетске сателите” Пољску, Чешку, Словачку и балтичке републике, претворили у још горе „америчке вазале”.

Ови национализми имају одговарајући улогу и на унутрашњем плану у овим државама, у којима су се без изузетка догодила драматична социјална раслојавања, захваљујући примени модела „транзиције”, који је домаћа политичка класа спроводила по налозима ММФ- а и Светске банке. Национализам се у овом случају појављује као својеврсна социјална терапија за бројне „транзиционе губитнике”, јер карактеристика национализма је да нуде једноставне одговоре и увек усмерава пажњу и кривицу на друге народе, у овом случају Русе или Србе (мале Русе) на Балкану.

1.2. Атлантистички утицај на стварање српског национализма

Срби су народ који по својој традицији, култури, религији, простору који насељава, припада континенталној Европи, односно у ширем смислу Истоку. Према томе, сваки историјски покушај утапања Срба у западне политичке, економске и социјалне моделе, проузроковао је катастрофалне последице. Пошто је национализам заснован на принципу „крв изнад тла” (творевина атлантиста), сасвим је логично да су управо такав национализам западне силе подстицале код Срба. Уосталом, шта је организација „Црна рука”, него копија националистичких јакобинских покрета, који су постојали у тадашњој Европи. Млади Гаврило Принцип био је задовољан тим идејама, као и сви „младобосанци”.

Краљ Александар Карађорђевић „ујединитељ”, био је масон, којег је та иста масонерија ликвидирала у Марсеју 1934. године, када је покушао да ојача државу

и супростави се плановима атлантиста, који су већ тада планирали Други светски рат.

Постоји у српској историји само један кратак период када српски националисти геополитички исправно размишљају. То је период владавине Милана Недића, када се у Србији издају брошуре и промовишу континенталистичке идеје, иако је била под окупацијом Немачке. Занимљиво је да је управо тај период у нашој историографији највише сатанизован, а херој Првог рата Недић приказан као „издајник” , наспрам „патриоте Тита” који је и даље ослободилац. Овде посебно треба истаћи однос Енглеза(Уједињено Краљевство) према Југословенској Војсци у Отаџбини, која је била легитимна одбрамбена формација у земљи(уз краља и владу који су били у избеглиштву) и носилац државноправног континуитета Краљевине Југославије. Како је у овој формацији доминантну улогу имао српски национални елемент(уз мора се признати значајно учешће Словенаца) који није био по вољи Енглеза, Винстон Черчил је подршку дао својим „фаворитима“-интернационалистима под вођством Јосипа Броза Тита(вођа КПЈ који ће до краја живота бити миљеник запада).

Период после рата, време је када Срби, под владавином лажних „интернационалиста”, доживљавају националну катастрофу. Атлантиста Тито створио је осам комунистичких република и покрајина и потпуно је дезинтегрисао српски народ. Последице те катастрофе и даље снажно осећамо. Ипак, поштено треба рећи да Тито никада не би дошао на власт да смо имали одговорнију националну елиту. Вечна надахнутост Срба да пркоси и да одолева лако се касније разбуктала у пламен национализма почетком 90-их.

1.3. Ислам и Срби

Национализам идолопоклонички преобраћа нацију у врховну и апсолутну вредност, којој се потчињава цео живот. Савремени национализам носи народни, демократски карактер.⁷ У социјалном смислу, његови носиоци су, пре свега, ситнобуржоаски, малограђански, декласирани и пролетеризовани елементи друштва, баш као и сељачке масе које су ближе земљи. Неоспорно је да су народи на Балкану психолошки веома блиски, што објашњава донекле и нараслу мржњу.

⁷ Берђајев Николај 1999. *Судбина човека у савременом свету*, Београд, Логос, стр. 51.

Пред рат и касније, нарастајући национализам свих наших нација подразумевао је генеричко ширење конфесионалног менталитета, а онда је оно закономерно од грађана захтевало конфесионално испољавање. Формирало се мњење о томе да не бити конфесионално декларисан уједно значи и не бити лојалан својој нацији и држави. Када се томе дода заговарање представника верских група, заснована на хиљадугодишњим догмама и начинима мишљења, да је њихова вера једино спасавајућа, ствара се идеална подлога за национализам и мржњу. То је и разлог ојачавања и заоштравања верске разноликости, посебно наслеђа, која је почела и остајала иза турског, млетачког и аустријског доба.⁸

Исламизирани Срби (Муслимани, тзв. „Бошњаци“) у почетку нису негирали своје етничко порекло. Временом је јаз између њих и православних постајао све већи. Православци су их сматрали „издајницима Христове вере и часнога крста“, „потурицама“, док су их ови презирали због кризе идентитета. Према тврдњама историчара и генетичара, босански и српски муслимани су етнички најчистији Словени.⁹ Последице исламизације се на нашим просторима, дакле, могу сумирати на следећи начин: мржња, ратови, злочини, национални понос, духовно пропадање свих.

У демографском смислу, трајне последице турске владавине су исламизација дела Срба и већег процента Арнаута. И дан данас, арнаутска наталитетна експанзија је резултат идеје да се путем демографске експанзије освоји простор српског народа на коме је вековима живео. Од Арбанаса са Косова и Метохије се у турско време формирао нарочити социјални и психички варијетет, чија је главна карактеристика анархичко стање и унутрашња узрујаност.¹⁰ Турци су их у доба своје владавине подстицали на мржњу према Србима и силили их. Њихов утицај на свеукупно српство, уопште није занемарљив. Цвијић Арнауте карактерише као силеције и пљачкаше и као најпримитивније и најсиромашније становништво на Балкану. Они су као Црногорци јаче задржали племенску организацију, а имају и слична морална схватања и начин мишљења.¹¹

⁸ Цвијић Јован 1991. *Балканско полуострво*, Београд, Завод за уџбенике и наставна средства, стр. 309.

⁹ Спасић Биљана 2005. *Зашто Срби нестaju?*, Ужице, Графичар, стр.251.

¹⁰ Цвијић Јован 1991. *Балканско полуострво*, Београд, Завод за уџбенике и наставна средства, стр. 312.

¹¹ Марић Јован 1998. *Какви смо ми Срби?*, Београд, Барекс, стр. 99.

Када се распала друга, комунистичка Југославија, Сједињене државе су приступиле изградњи исламске трансверзале, од Турске преко Македоније, Косова и Метохије, Рашке области у Србији, па све до Босне и Херцеговине. Ту би, под изговором мултикултурног грађанског друштва, требало да се успостави заправо муслиманска држава која би била вазал Сједињених држава силом демографске већине.¹² Ту исламску трансверзалу осведочава и дејтонска мапа Босне и Херцеговине: широки појас од 20 км што повезује муслиманско Сарајево и Горажде у правцу Турске. На тај начин се призива и очекује повратак Турске у Европу, те улазак муслиманских маса у срце Европе.

Сједињене државе идеју исламске трансверзале желе остварити преко Јужноевропске иницијативе за сарадњу (South East European Cooperation Initiative – SECI) која обухвата следећих 13 држава: Турска, Албанија, Босна и Херцеговина, Србија, Бугарска, Грчка, Хрватска, Мађарска, Македонија, Румунија, Молдавија, Црна Гора и Словенија. Та зона имаће свој политички комесаријат којим ће управљати странац. Пројекат предвиђа укидање свих граница и царинских баријера за слободан проток људи, роба и капитала. Треба осматрити демографску слику ове зоне од око 150 милиона људи. Исламски елеменат има апсолутну већину, коју чине око 70 милиона Турака, око 10 милиона балканским муслимана, чак око 100 милиона туркофонских народа бивших република Совјетског савеза којим је Турска спремна да пружи турско држављанство. Рушењем свих граница сва та исламска маса имала би слободан приступ свим тржиштима рада. То би била обнова Османске империје у новом руху, и то под патронатом Вашингтона. Чињеницом да су Сједињене државе више занете државом босанских муслимана него што су то њихове европске савезнице, осликава између осталог нову улогу Сједињених држава као лидера незваничног скупа муслиманских нација од Персијског залива до Балкана. Област под негдашњом управом отоманских Турака показује знаке постанка Треће америчке империје.

¹² Митровић К. Александар, www.jungbookbeograd, Геополитика (Трећи светски рат).

2. Интернационализам и глобализација као оруђе атлантиста

Идеја глобализације и НСП јесте јединствена светска држава у којој ће све бити „једно“ без обзира на језик, религију, националност, културу.¹³ Пропагира се „ново доба“ које одликује демократија, поштовање људских права, разне врсте слобода, уживање за све и сл. У жељи да за „ново доба“ створе људе „отвореног ума“, интернационалисти и глобалисти врбују омладину, ослобађајући је „традиционалних предрасуда“ у свим областима живота, од породице, преко отаџбине, до религије. У свету постоје глобални центри психолошког деловања који своје акције спроводе преко медијско-информационих структура. Глобализација света као неприродно укрупњавање и механичко сједињавање у сфери економије, политике и културе води новој униформисаности целокупног човечанства. Да би се то постигло, потребно је контролисати свест свих нација света, или их бар спутати у понашању које се дефинише као штетно са позиција глобалне моћи. Дакле, циљ је да се кроз стапање свих разлика створи нови јединствени свет, односно, глобално друштво.

2.1. Атлантистички колонијализам

После Првог светског рата интернационала финансијског капитала, којој је служила Велика Британија, преселила се из Лондона у Њујорк. Крајњи циљ сваке псеудоимперије, па тако и оне коју контролише банкарски капитал, јесте да завлада целим светом преко тзв. „Новог светског поретка“. „Колонијализација није никада пуко сукобљавање двеју заједница, сукобљавање из којег изостаје класна борба. Као економско-политичка појава, она тежи да онде где се јави створи класну поделу каква постоји тамо одакле потиче. Стога се у колонијама увек нађе неколицина класних колабораната која се обогаћује експлоатишући свој народ (онај из којег потиче), а то је плаћена буржоазија.“¹⁴ Савремени атлантистички колонијализам није превасходно оријентисан на територије, већ делује у правцу успостављања контроле над перцепцијом, епистемологијом и значењем.

¹³ Спасић Биљана 2005. *Зашићо Срби нестјају?*, Ужице, Графичар, стр. 136.

Поучен трагичним последицама покушаја реализације двеју својих великих концепција, нацизма и комунизма, Запад је по цену суочавања са акутном кризом смисла одустао од концептуализације сопствене будућности, концептуализације уопште. То не значи да је одустао од извоза концепата. Уколико се деси да се реалност у неким подручјима која спадају у интересну сферу атлантиста не поклапа са њиховим концептом, онда се уместо промени концепта приступа промени реалности. Извозећи концепте, атлантисти истовремено увозе смисао. Да би успоставили свој неоробовласнички поредак, атлантисти користе сва расположива средства. У циљу тоталне контроле над људима креиране су технологије које омогућавају непрестано праћење појединаца. Могућа је и остварива тотална контрола буквално свега што је везано за живот јединке. Остварљив је и утицај на промену мишљења и расположења становништва, системима као што су ХААРП са Аљаске, ЕЛАТЕ и још доста других. Познато је да физичке силе утичу на хемијске промене и механичке ефекте, али са друге стране, емоционалне силе и слике утичу на мозак и тело хемијским и биолошким променама. Зато се у унутарполитичкој борби и у империјалној контроли других нација користи суптилни облик вођења операција које неки аутори називају „неокортикалним ратовима“, јер утичу на мождану кору људи.¹⁵ Шире од појма неокортикалног ратовања, јесте психотронски рат, који се спроводи уз вољно усмеравање медијске психотронске енергије ка циљевима, са очекиваним ефектима у мишљењу и понашању.

На најнижем тактичком нивоу, значајну улогу имају верске секте и невладине организације. Наравно, ово деловање није дело народа и нација које живе на Западу, нити многих њихових установа и организација. Похлепни мегакапиталисти су опљачкали становништво, ресурсима све сиромашније планете. Учинили су то уз помоћ институција које су сами креирали и финансирали, на основу закона које су сами прокламовали. Да не би враћали отето и да не дође до одмазде осиромашених, мегакапиталисти успостављају „Нови светски поредак“, и спремају се за неоробовласничко владање светом. У њиховим рукама су конци на којима висе марионетске владе. Да би задржали средства, моћници стварају планетарну војску, интернационалну полицију, јединствен монетарни систем, планетарну религију, јединствен правни систем.

¹⁴ Калве Жан Луј 1981. *Линивистика и колонијализам*, Београд, Бигз, стр. 69.

¹⁵ Радишић Светозар 2002., *Сајана се више не крије*, Београд, Евро, стр. 17.

Конструисана су нова оружја за физичку контролу становништва. Нападнуте државе и народи немају одговарајуће институције, нити кадрове, да подрже истину да су у савременим ратовима распрострањене операције изван ратног стања, и тзв. ненаоружани облици агресије. Стратегије одбране и војне доктрине малих народа направљене су, очевидно, на основу осећаја да не би требало повредити сујете будућих партнера чије су судбине у рукама мегакапиталиста.

2.2. Глобализација и „нова религија“

Свест људи је, дакле, главно поље на коме се губе и добијају све друге битке и ратови. Стога је одувек, а нарочито данас у технократском окружењу, најбитније контролисати свест, ставове и осећања људи. Досадашња сазнања показују да НСП намеће и остварује своју вољу преко: 1. наметања неолибералног модела развоја и транзиције (у форми зависне модернизације и неоколонијализма), 2. глобализације преко које се остварује детериторијализација државног суверенитета националних држава, 3. културног империјализма, 4. произвођења унутрашњих сукоба и њиховом инструментализацијом за своје геостратешке интересе и 5. директним војним интервенцијама.¹⁶ Циљ је, дакле, униполаризам света, планетарна диктатура.

2.2.1. Сврха нове религије

Као претеча глобализације, комунизам је скоро сасвим обезвредио традиционалне и историјске вредности, и створио идеални амбијент за „духовни инжењеринг“ над читавим народима у којима је био друштвено уређење и идеологија. Дужничко ропство читавог света уском кругу банкарске псеудоелите довешће сам тај свет на руб катастрофе. Реч је о дубинско-психолошкој чињеници да онај ко има власт, и то апсолутну власт почиње да умишља да све може, да је попут Бога, да је сам Бог. Да ли је западњачка концепција духовног света еволуирала у „нешто сасвим ново“, а хришћанство постало беспотребна и назадна религија, која више није у сагласности са „филантропским“ циљевима закулисаних центара моћи? Све указује на интенцију да се након

¹⁶ Васић Мирољуб 2001. *Српска слободарска мисао*, бр. 6, чланак: „Глобализација“, Београд, Српска радикална странка, стр.76.

постмодернистичког хаоса створи нека нова идеолошка псеудо-религија, која ће бити примамљива за масе, и својим спољним манифестацијама личити на хришћанство. Треба нагласити да хришћанство није интернационализам који пропагира осиромашење бића и афирмисање апстрактног јединства, уместо конкретног.¹⁷ „Нова религија“ треба да буде савршена, нова, прочишћена и просветљена универзална религија која би објединила све људе и све религије света. По свему судећи, то ће бити гностичка вера, чији ће саставни део бити практиковање свих окултних вештина. Центар ове религије је човек, а циљ је буђење и развијање „успаваних“ способности, ради бољег и квалитетнијег овоземаљског живота. Ова религија има супротан циљ од хришћанства - глобалну репресију на претхришћански духовни ниво. Дакле, активно се спроводи десакрализација, секуларизација света. Овај процес подразумева негацију и релативизацију свих великих монотеистичких религија. Пошто директан приступ изазива отпоре, онда се приступа посредном поткопавању одређених традиција и идентитета.

2.2.2. Србија у сусрет интернационализму

Да би остварили глобално јединство помоћу глобалне религије, неопходно је оправдати стално растуће уплитање државе у наше приватне животе, доводећи власт у позицију да оствари још већи степен контроле.¹⁸ Применом модела неолиберализма, створено је и стање незапамћене друштвене апатије, уз урушавање свих традиционалних институција од ауторитета, као што су Црква и Војска. Српском народу непрестано се намеће комплекс колективне кривице и одговорности, за разарање Југославије, док се будућност читаве нације условљава некаквом „моралном катарзом“, која треба да се догоди у судницама америчког суда у Хагу. Оно што је најгоре, путем медија у страном власништву, промовише се модел живљења који афирмише паразитизам и неморал као врховни принцип живљења. Овоме свакако доприносе и поједине невладине организације, које делују отворено издајнички. Под њиховим окриљем настају многобројни пројекти „преваспитавања Срба“. Један од таквих пројеката су и срамни уџбеници историје, где се промовишу нове историјске интерпретације догађаја на Балкану и

¹⁷ Берђајев Николај 1999. *Судбина човека у савременом свећу*, Београд, Логос, стр. 49.

¹⁸ Ливзи Рој 2004. *Како разумети Нови свејски поредак*, Београд, Ихтус, стр. 32.

целокупна српска историја приказује као непрестани сукоб са здравим разумом, а српски народ неизлечиво оболео од митоманије, национализма и територијалних претензија према суседним народима.

Срби немају ниједну гаранцију да ће се зауставити тенденција расрбљавања, обезбожавања, уситњавања и губитка територија. Делују изузетно наивно када се, после свега, чуде савезничким и милосрдним бомбардовањима и прогонима под покровитељством заједнице народа. Та „заједница“ је у рукама мегакапиталиста и њихових слугу. Зашто бисмо се одрицали своје нације под, рецимо, изговором универзализма и унификације света? Да ли због глобализма који за циљ има стављање целог човечанства под своју контролу? Одрицање од сопствене нације и прихватање мондијализма води ка уништењу једног народа, идентитета појединаца и утапању у „Нови вавилонски поредак“.

2.3. Глобални идентитет

Нажалост, неке од оваквих концепција подржава и владајућа политика у Србији, која непрекидно, попут некадашњих комуниста из Брозовог периода, говори о „евроатлантским интеграцијама“, које су нас не тако давно бомбардовале, војно окупирале и отеле Косово и Метохију. Они који нас стално гурају у тзв. евроатлантске интеграције, заборављају да је реч и о потпуно туђем културно цивилизацијском систему вредности, потпуно страном нашем православном и традиционалном погледу на свет. Овде се ради и о својеврсном духовном насиљу над српским народом, који проводе „комесари глобализма“, лоцирани углавном у невладиним организацијама и њиховим медијима.

Криза идентитета је феномен који закономерно произилази из нечега што би се могло назвати главним током глобализације. Промене које су се догодиле последњих деценија, тежиле су стварању „глобалног идентитета”.¹⁹ Наравно, реч је о провидном покушају западних центара моћи да хегемонију над остатком света, прикрију различитим идеолошким обланама. Иначе, теорија о глобалном идентитету је бесмислица, из једноставног разлога, што нико није дао одговор на питање шта је глобални идентитет и које су његове карактеристике. Хипотетички, чак и када би постојао такав идентитет, он не би могао да усвоји сва достигнућа и особености бројних различитих култура и цивилизација на планети, односно увек

би у себи морао да садржи предоминантан утицај одређене културе и цивилизације. У овом случају реч је о доминацији америчке културе и цивилизације, која је најпре сама изнутра глобализована²⁰, а сада се проноси остатком света, у виду популарних серија, телевизијских емисија, музике и социјално патолошких појава (секте, наркоманија, хомосексуалност и остали ужаси једне цивилизације), које носе у себи задах смрти.

Према томе, глобални идентитет се претворио у глобалну самоиздају и губитак елементарног самопоштовања, нарочито европских народа и њихових елита. Ови процеси, посебно су дошли до изражаја у постхладноратовској епохи, која је показала сву беду и неморал Европе, како оне на Истоку, тако можда још више оне на Западу. Европа је постала проширена америчка окупациона зона, у којој су све аутентичне европске вредности протеране из образовног и културолошког дискурса. Европи се дешава „затирање сећања”, уз образложење да је потребно заборавити прошлост ради срећније будућности, која се зове Европска Унија. На челу те аморфне механицистичке конструкције налазе се европске бирократе, који су типичан изданак процеса које су Американци наметнули Европи. Ако погледамо данас једну Француску или Немачку, биће нам далеко јаснија трагична судбина српског народа на Балкану. Ове две велике културе су под језивом окупацијом неотроцкистичких екстремиста, попут Бернар Анри Левија или Хабермаса, који непрестано суде европским културама и идентитетима проистеклим из хришћанске вере.²¹ Није нимало случајно да су управо ова два филозофа „новог доба”, били најгласнији заговорници бомбардовања српског народа.

2.4. Геополитичке импликације признавања „независног Косова“

Признањем Космета се створио преседан, који тешко може да остане у границама „јединственог случаја”. Признањем овакве творевине улазимо у нову еру међународних односа, прецизније речено потпуно се урушава међународни

¹⁹ Sen [Amartya](#) 2007., *Identity and Violence: The Illusion of Destiny*, London, Penguin books.

²⁰ Васић Миролуб 2001. *Српска слободарска мисао*, бр. 6, чланак: „Глобализација“, Београд, Српска радикална странка, стр. 77.

²¹ Chandler [David](#) 2002., *Rethinking human rights: critical approaches to international politics* New York, Palgrave Macmillan, str. 199-200.

правни поредак који је успостављен после Другог светског рата. Највећа жртва и овога пута биће Европа, где се ствара амерички правни поредак.

Признање независног Космета, значи и крај европске перспективе Србије, која улази у период трајне нестабилности, са непредвидивим последицама на унутрашњем политичком, економском и социјалном плану. Поред тога „независно Косово”, угрожава и крхку регионалну стабилност, пре свега суседних држава Грчке, Македоније, Црне Горе и Бугарске, којима у зависности од локалних прилика прети „повратак Турске на Балкан” и продор радикалног исламизма, који су амерички теоретичари Хајлбрун и Линд назвали „Трећом америчком империјом”.²² Врло је вероватно да наведеним државама из стратешких разлога одговара повратак Русије у међународну политику, после изгона из периода јелџиновских деведесетих.

Независно Косово могло би да буде и нуклеус стварања неких нових геополитичких савеза, у региону Балкана, пре свега православних народа, неминовно ослоњених на Русију. Такви процеси закономерно ће водити нестанку оних геополитичких савеза насталих 1945. године и стварању нових заснованих на пре свега геоекономским критеријумима или начелу прагматизма. Такав сценарио подразумева и промену досадашњег начина понашања наше елите, која још увек размишља у хладноратовским категоријама, неспремна за убрзане промене, које ће донети глобална прерасподела моћи у енергетском сектору, као данас најважнијем пољу сучељавања великих сила.

НАТО као инструмент америчког утицаја у Европи, неће имати улогу коју је имао, до пре извесног времена. Такав глобални монструм више није потребан ни Европи ни Америци, јер је једноставно реликт прошлости. Наравно, отпори оваквом сценарију веома су снажни у самим САД, пре свега структурама војно индустријског комплекса, који је спреман да прибегне насиљу најгоре врсте и према самим Американцима, као што се то догодило 11. септембра. Све ово имплицира да су ове структуре данас опасније за безбедност Америке, од било ког спољашњег стварног или измишљеног непријатеља.

²² Heilbrunn Jacob and Lind Michael, *The Third American Empire*, www.nytimes.com, published: January 02. 1996.

2.5. Србија данас између атлантиста и континенталиста

Треба напоменути да основни циљ атлантских „агената утицаја“ није толико борба против српског национализма, колико борба против његове интерпретације у „континенталном геополитичком кључу“. Постоји читав спектар политичких покрета и странака које су од деведесетих година биле под посредним и непосредним утицајем „морског принципа“. Ако изузмемо левичарске невладине групације, које су отворено финансирале западне владе и њихове специјалистичке службе, веома је занимљиво да значајан број „српских атлантиста“ делује под маском „националне деснице“. Истина, чланови њихових организација често су били искрене патриоте, који ни до данас не схватају да су изманипулисани. Сва та сервилност се рационализовала „српској наиви“ кроз флоскуле, попут оне: „Да смо Американцима дали базе, сада бисмо имали све што хоћемо“, или данас: „Ако бисмо били кооперативнији, добили бисмо можда пола Косова“.

Типичан пример таквог деловања био је проамерички Српски покрет обнове, чији је лидер Вук Драшковић, школски пример „националисте атлантисте“. Емил Влајки писао је о томе да је Америка промовисала „четништво“ и „антикомунизам“ на овим просторима ради остваривања својих стратешких интереса.²³ Сетимо се само Драшковићеве реторике о „одсецању руку свима онима који у Србији носе неку другу заставу осим српске“. Таква демагогија могла је само да продуби постојеће националне антагонизме на тлу некадашње Југославије. Последица тог и таквог деловања је смањење шансе да се реализује континентална идеја „рационалног југословенства“ у корист англоамеричких интереса контроле српског историјског и етничког простора, под изговором борбе против измишљеног баука Велике Србије. После почетка ратних догађања СПО је „еволуирао“ у пацифистичку и грађанску партију која је таквим понашањем изгубила кредибилитет у широј јавности, али је зато увек била на линији „политичке коректности“.

Сасвим супротан еволутивни пут имала је идеја Велике Србије, у интерпретацији Српске радикалне странке и њеног председника Шешеља. Наиме, за разлику од атлантисте Драшковића, лидер радикала прешао је деведесетих пут од „националисте атлантисте“, који је показивао разумевање за америчку агресију

на Ирак, у „националисту континенталисту“ чије је конкретно политичко деловање у основи било блиско Милошевићевом „рационалном југословенству“, што је обојици обезбедило моћне непријатеље и хашку тамницу. Врхунац таквог отпора англосаксонском геополитичком продору на Балкан исказан је приликом формирања владе која је дочекала косовске сукобе и НАТО бомбе. Управо због супротстављања атлантистичкој стратегији и некаквог „говора мржње“, лидер радикала заточеник је Трибунала у Хагу, који је нескривено средство геополитичке прекомпозиције Балкана и реинтерпретације његове новије историје.

Србија се после референдума у Црној Гори нашла на геополитичкој и историјској раскрсници. Распад државне заједнице представља завршни ударац атлантске геостратегије идеји „рационалног југословенства“, која је свој континентални потенцијал покушала да одржи чак и у једном правном провизоријуму, каква је била конфедерација Србије и Црне Горе. Јасно је да без отворене подршке Европске уније и САД, Црна Гора никада не би постала независна држава. Истовремено је „независној Србији“ поручено да је „тренутак да се окрене сама себи“. Реч је о геополитичком избору, који, уколико би био остварен, садржи перспективу затварања у „саму себе“ и даље слабљење. То би отворило и питања нових облика фрагментирања по регионалном принципу. На државном плану, таква Србија била би потпуно индиферентна према судбини својих сународника на постјугословенским просторима и практично би водила потпуно анационалну унутрашњу и спољњу политику.

Оваква „србијанска“ оријентација значи потпуни крах српске националне идеје коју је у новом веку почео да остварује Карађорђе и његови устаници. Овакав клаустрофобични изолационизам одговара минорној улози Србије на Балкану какву јој дају атлантисти. Носиоци оваквих политичких идеја у Србији данас су пре свега и изнад свега Демократска странка, Г 17 плус, Српски покрет обнове. Неолиберални концепт отвореног тржишта, који у Србији од 5. октобра спроводи Г17 плус, представља чист израз атлантистичког економизма. У екстремнијем и чистијем облику ове идеје заговара ЛДП, као и читав спектар малих регионалних странака и представника тзв. НГО сектора. Реч је заправо о својеврсној рециклажи идеје „наивног југословенства“ под другачијим идеолошким слоганима попут „мултикултурализма“ и „регионализма“.

²³ Влајки Емил, www.vidovdan.org, *Слом*.

Поред те „неојугословенске“ опције, која се огледа и кроз југоносталгију, вероватна је опција манипулисања „српским национализмом“. Он би споља имао обележја повратка традиционалним вредностима, нацији и породици, док би суштински то била симулација без садржаја. Овакву политику воде СНС Томислава Николића, Нова Србија и ДСС. Поред националиста „Србијанаца“, у стварању „политички коректног“ патриотизма одређену улогу имају и неки конзервативни црквени кругови са којима се одавно манипулише преко идеолошког монархизма и формалног традиционализма.

Изгледа да једини „континентални“ потенцијал садржи Српска радикална странка. Проблем радикала није само то што су на атлантистичком „индексу забрањених партија“ већ и њихова концепција Велике Србије (Непотребан назив и штетан, требало би рећи српске земље), која у садашњем историјском тренутку делује потпуно нереално, а неретко и контрапродуктивно. То је околност која закономерно води „атлантизацији радикала“ или барем њиховом искоришћавању у атлантистичкој стратегији поделе Србије на два политичка табора. Стара радикалска реторика сужава им политички маневарски простор. Штета од снажне реторике засноване на „националним емоцијама“ је вишеструка, не само за радикале већ и за цео потенцијални „континентални блок у Србији“, кога, иначе, нема. На унутрашњем плану она директно води хомогенизацији свих „атлантиста“, док на спољашњем доводи у питање и континенталну (а у оквиру тога нарочито проруску) оријентацију којој тежи ова странка. Наиме, путиновска геополитика Русије²⁴, заснована на начелу умереног стратешког прагматизма, сигурно да није спремна да односе са Србијом гради на атлантистичкој „свесловенској православној солидарности“, већ на конкретним „континенталним стратегијским повезивањима“, пре свега у економској сфери.

Ова анализа домаћег политичког спектра показује да је наша елита незрела и геополитички неписмена. А оно што је још горе од тога јесте да показује опасне симптоме геополитичке шизофреније, јер се непрекидно ломи између сервилности атлантистичкој стратегији с једне, и неартикулисане континенталне оријентације с друге стране, која често својом неумереношћу само представља рад у „корист сопствене штете“.

Закључак

Запад је, свакако, способан да стекне реалну слику о Балкану. Али да би то учинио, мора да се одрекне колонијалних и империјалистичких претензија. Да би оправдао политику перманентног мешања у унутрашње ствари балканских народа, да би имао какво-такво оправдање за недавне војне интервенције, Запад истрајава на производњи негативних слика о Србима и на приписивању сопствених грешака на рачун Србије.

Народи Балкана су имали другачију хијерархијску лествицу вредности од западњачке. „Бити“ је увек било надређено „имати“. Балкан никада није упознао прогоне вештица, антисемитизам и расизам. У поређењу две културе, очигледно је да је за западну цивилизацију карактеристично изузетно снажно потискивање непријатних психолошких садржаја, док је у источној оно изузетно слабо. Западно друштво зато наставља да се развија агресивно, поготову у материјалном смислу. Нема осећања кривице, ни сажаљења. Филозофија живота која се развила из ове културе би могла да се назове „институционална суровост“. Овакво институционализовано насиље мора да буде у спрези са потискивањем, јер га другачије ни појединац не би издржао. Тако нпр. приликом бомбардовања Југославије или Ирака убијају хиљаде људи, „гурну их под тепих“, и после тога као колектив не осећају грижу савести. Затим се расплачу над својом злехудом судбином после низа терористичких напада, али истовремено „уредно“ настављају да „утерују демократију“ бомбама „непослушне“ народе, као да тамо не живе људи и као да су тамо животи багателни и безвредни у односу на њихове, финансијски јаке, и тиме неприкосновене.

Самопоштовање и самозадовољство Запада су засновани на негативитету пројектованих стереотипа: Русија, Оријент и Балкан су ирационални, Запад је следствено рационалан., они су назадни, Запад је напредан., тамо влада деспотизам, овамо демократија. Да ствар буде компликованија, псеудоелите поменутих региона радо прихватају и шире концепт о назадности својих региона, црпећи из те тобожње еманципованости, самозадовољство и самопоштовање. Србе је Запад огњем и мачем натерао да се повинују њиховим циљевима. Данас имамо појаву да све што је са Запада бесомучно мора да се прихвата, по принципу „копирај-налепи“.

²⁴ Самарџија Слободан, *www.politika.rs*, *Русија хоће улоју лидера*, објављено: 11/06/2008.

С обзиром на опседнутост идеолошко-партијског разрачунавања које данас спроводи политичка елита у Србији, права државна политика и привредне реформе могле би уследити тек повлачењем (или елиминисањем) са власти комплетне постојеће квазидемократске структуре. То би могло уследити, изгледа, тек за пар година, да би се први ефекти осетили можда тек за десет или петнаест година од тада. Да ли се онда кулминација привредног развоја пропорционална оној из 1936., затим 1965. и 1986., може у Србији очекивати најраније тек 2030. или касније? Ако је у политици најважнија визија, Срби је за сада немају уопште. Као што немају ни државу. Ми сада само примамо упуштава и спроводимо програм ММФ-а, Светске банке, Бриселске администрације и Хашког суда. Привредни развој у Србији још није почео.

Само са савесним увиђањем својих заблуда, грешака и кривица, можемо стећи умну и моралну свест и снагу за препород и потврдити се као народ моћан да траје и у најтежим околностима. А оне ће Србима да потрају. Зато треба критички, искуствено преиспитати националну свест, традиције и идеологије које смо следили и одговорно сагледати њихове историјске исходе. Морамо се спознати до самог онтолошког дна свог колективног и грађанско-субјективног бића. Бездна која нас је преплавило, депресија која нас је обузела, представљају повољне психолошке основе за усвајање нових заблуда. За достојнији живот морамо да препородимо и активирамо све своје људске потенцијале. А они се не могу препородити и активирати пожаревачком идеологијом, мондијалистичким опсенама и апатридским комформизмом који се епидемијски шире српским друштвом. Стваралачки потенцијали су у нашем националном бићу, у људском језгру из којег је потицала енергија наших индивидуалних и колективних подвига, којих је било много у српској прошлости.

Zoran Jerotijević, PhD

Nebojša Gijić

NATIONALISM AND INTERNATIONALISM OF SERBS IN THE LIGHT OF GEOPOLITICS

Abstract

Nationalism as a conceptual type is a synthetic tendency of all social classes of a nation based on ethnic alliance, a common language, same culture, the same past and future. Nationalism has proven to be a powerful instrument of atlanticist geostrategy. Modern nationalism emerged in the 19 century, the western wing of the bourgeoisie, dissatisfied with their social position. Nationalism nurtured, and to disrupt the then monarchy and the Christian value system. Since nationalism is based on the principle of "blood off the ground" (atlanticist creation), it is logical that just this nationalism were Western powers encouraged to the Serbs. Eternal inspiration of the Serbs to stand up and resist easily later fanned the flames of nationalism in the early 90's. Renunciation of one's own nation and the acceptance of globalism leads to destruction of a people, the identity of individuals and drowning in the "New World Order." Globalization as the idea of One World, editing a neoimperialistical project of international relations as a function of forces "New World Order",. new masters of world power. These tyrants and their servants in Serbia, the whole Serbian history show a constant conflict with common sense, and the Serbian people, terminally ill with mania, nationalism and territorial claims by neighboring nations. Acceptance of internationalism, to Serbs do not have any guarantee that it will stop the tendency of denationalisation, secularisation, fragmentation and loss of territory. Serbs do not yet have general political vision, and the state only receives instructions and implement the program the IMF, World Bank, the Brussels administration and the Hague Tribunal.

Key words: nationalism, internationalism, globalization, atlanticists, the Serbs, the West